

Список використаних джерел

1. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 року № 324/95-ВР // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр>.
2. Кляп М.П., Шандор Ф.Ф. Сучасні різновиди туризму: Навчальний посібник / М.П. Кляп, Ф.Ф. Шандор. – К: Знання, 2011. – 334 с.
3. Про особисте селянське господарство: Закон України від 15.05.2003 року № 742-IV // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/742-15>.
4. Про сільський зелений туризм: проект Закону України від 23.10.2003 року №4299 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tourlib.net/zakon/pro_siltur.htm.

Ключові слова: сільський зелений туризм, туризм, особисте селянське господарство.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Гавриш Н. С.

**Ліщук Анастасія Миколаївна,
Сливка Дар'я Юріївна**

студентки 5-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Сучасний рівень розвитку земельних відносин в Україні вимагає вдосконалення якості земельного законодавства. Проте вирішення цього завдання неможливе без визнання його стратегічним пріоритетом державної земельної політики. Держава потребує стабільного, несуперечливого, ефективного земельного законодавства, яке стане основою успішного соціально-економічного і політичного розвитку України. Закономірністю розвитку земельного законодавства в процесі проведення в Україні земельної реформи, умовою його успішного впливу на суспільні відносини має бути несуперечність і узгодженість системи діючих правових норм. З урахуванням наведеного, актуальність теми дослідження не викликає сумніву, оскільки розвиток земельних відносин в Україні потребує належного правового забезпечення. Процес реформування цих відносин супроводжується прийняттям великого масиву законів та підзаконних актів, багато з яких, на жаль, суперечать один одному. В зв'язку з цим виникає нагальна потреба у удосконаленні земельного законодавства України та його внутрішньому погодженні.

Земельне законодавство як специфічний інструмент правового регулювання значно впливає на обрання засобів і методів, що використовуються в процесі регулювання земельних відносин. У правовій державі здійснення законодавчої діяльності передбачає досягнення відповідності пропорційності. Сучасне земельне законодавство розвивається досить інтенсивно і наука земельного права повинна прагнути сприяти цьому процесу, вирішуючи поточні і перспективні проблеми вдосконалення земельного законодавства. Проблеми, пов'язані з аналізом якісного рівня законодавства, структури і динаміки його розвитку, традиційно привертають увагу науковців. При цьому важливо відзначити, що проблеми якості законодавства вивчаються і як елемент загальної теорії форм права, і як самостійний розділ юридичного знання, і в аспекті галузевих юридичних наук [5, с. 38].

Ступінь наукової розробки з питань вдосконалення земельного законодавства достатньо розвинений, ця тема досліджувалися такими вченими, як Т.М. Барабаш, І.І. Каракаш, К.М. Караханян, А.М. Мірошніченко, В. В. Носік, О.М. Пашенко, В. Д. Сидор, О.В. Степська, Т.Є. Харитонova, М.В. Шульга та інші.

Земельне законодавство сучасної України, процес формування якого триває з 1990 р. у рамках проведення в Україні земельної реформи, характеризується нестабільністю та низьким ступенем узгодженості. Норми, що регулюють земельні відносини, розпорошені по сотнях нормативно-правових актів, причому дублювання у правовому регулюванні земельних відносин стало стандартом законопроектної роботи. Це неминуче призводить до наявності величезної кількості колізій. Наявність численних колізій значно знижує ефективність правового регулювання, підриває довіру населення до держави, ставить під сумнів успіх земельної реформи в Україні [1, с. 56].

Загалом, земельне законодавство України формувалося в надзвичайно різноманітних умовах: від роздержавлення земель до приватизації та видачі паїв, а в майбутньому введення ринкового обігу земельних ділянок і можливості укладення цивільно-правових правочинів щодо них. Всі ці обставини відображалися в земельному законодавстві, через це наявна велика кількість нормативно-правових актів. Адже, земельне право – є галуззю масштабною, яке потребує значного законодавчого закріплення та регулювання.

Розвиток України як демократичної правової держави передбачає формування єдиної узгодженої системи земельного законодавства, яка б відповідала потребам та інтересам суспільства. Ситуація ускладнюється ще й тим, що в процесі здійснення земельної реформи не завжди дотримуються вимоги щодо визнання раніше прийнятих нормативно-правових актів такими, що втратили чинність, і як наслідок, залишається значна кількість формально не скасованих, але фактично не діючих актів [2, с. 15]. Доводиться констатувати, що

сьогодні різні правотворчі органи у своїй діяльності не завжди орієнтуються на існуючу систему земельного права і законодавства. У результаті прийняті ними нові акти земельного законодавства інколи виявляються неузгодженими з чинними і можуть містити суперечливі правові приписи. Недосконалість окремих законодавчих конструкцій породжують недоліки, що спотворюють загальне змістовне навантаження приписів, що встановлюють механізми використання та охорони земель в Україні. Як наслідок, вади недосконалого законодавства мають відображення в правозастосовчій практиці.

Загалом, можна виокремити такі тенденції вдосконалення і розвитку системи законодавства: по-перше, це необхідність забезпечення верховенства правового закону у всіх сферах життя суспільства, його стабільності та реалізації; по-друге, спеціалізація законодавства з його різноманітними формами прояву: диференціація, конкретизація, деталізація; по-третє, правова уніфікація і супутні їй процеси – інтеграція, універсалізація, видання комплексних нормативних актів.

Концепція розвитку законодавства України має передбачати створення такої системи законодавства, яка б відповідала сучасним потребам розвитку суспільства і характеризувалася такими показниками як узгодженість, точність, визначеність, стабільність, динамізм, оглядовість тощо. Все це породжує потребу суттєвої активізації заходів щодо приведення законодавства у відповідність до Конституції України, забезпечення його стабільності та дієвості [3, с. 161].

З метою якісного впорядкування земельного законодавства, забезпечення його погодженості та компактності, розчищення і звільнення від застарілих норм настав час для розробки нового Земельного кодексу України. Основу кодифікації земельного законодавства України становить система земельного права, яка є доктринальною юридично-логічною моделлю для законодавчої практики. Такий кодекс повинен відображати стратегію держави стосовно всіх зазначених проблем, спрямовану на подальший розвиток земельної реформи, та створити єдину законодавчу основу для подальшої нормотворчої та правозастосовчої практики. Адже саме законодавчі, а не підзаконні акти, завжди мають виступати засобом управління різноманітними процесами. Відхід від принципу верховенства закону негативно позначається на змісті, стилі і взаємовідносинах державних органів, що у кінцевому рахунку виступає ще одним фактором кризового стану державного управління. Стан регулювання земельних відносин, що склався сьогодні, наочний тому приклад [4, с. 18].

Таким чином, відсутність, а подекуди і неузгодженість норм чинного земельного законодавства, зводить нанівець розробку і прийняття багатьох законодавчих актів, є підґрунтям цілої низки суперечностей, які містяться у вже прийнятих нормативних документах. На думку авторів, вирішення вищезазначених проблем може бути досягнуто шляхом прийняття нового кодифікованого акту, який би дозволив

подолати існуючі прогалини, колізії та наблизити національне земельне законодавство до міжнародних стандартів та Європейських цінностей.

Список використаних джерел

1. Барабаш Т. М. Кодифікація законодавства: огляд діяльності Верховної Ради України / Т. М. Барабаш // Актуальні питання кодифікації законодавства України. – К., 2009. – С. 55-58.
2. Мірошніченко А. М. Колізії в правовому регулюванні земельних відносин в Україні : монографія / А. М. Мірошніченко. – К., 2009. – 268 с.
3. Носік В. В. Кодифікація земельного законодавства в умовах адаптації екологічного законодавства до права Європейського Союзу / В. В. Носік // Актуальні питання кодифікації законодавства України. – К., 2009. – С. 161.
4. Пашенко О. М. Розвиток і кодифікація земельного законодавства України: Автореф. дис. канд. юрид. наук. 12.00.06. / О. М. Пашенко; Ін-т держави і права ім. В.М.Корецького НАН України. – К., 2001. – 20 с.
5. Сидор В. Д. Проблеми, пов'язані з реалізацією прав за земельним законодавством України / В. Д. Сидор // Вісник Верховного Суду України. – 2011. – № 3 (127). – С. 37-40.

Ключові слова: земельне законодавство, реформування відносин, тенденції вдосконалення, впорядкування, реформа.

Науковий керівник: к.ю.н, доцент Караханян К. М.

Лук'яніхіна Христина Олексіївна

студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

СКЛАД ЗЕМЕЛЬ ВОДНОГО ФОНДУ

Земельні ділянки, які знаходились безпосередньо біля водних об'єктів, здавна являли господарську цінність. Через високу забезпеченість водою вони були найбільш продуктивними угіддями, важливими сировинними джерелами сільського господарства і промисловості.

Право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону [1].

Відповідно до ст.19 Земельного Кодексу України землі водного фонду є самостійною складовою земель української держави.

До їх складу згідно зі ст. 58 ЗК України і ст. 4 Водного кодексу належать землі, зайняті: а) морями, річками, озерами, водосховищами, іншими водними об'єктами, болотами, а також островами; б) прибере-